

krænkelser foregaar i Form af et positivt Angreb, kan man være overbevist om, at det foregaar ikke med en Haandfuld Folk eller med et enkelt Skib, men med en Styrke, der er os saa overlegen, at der ikke er Tale om, at vi kan overvinde en Neutralitetskrænkelser af den Karakter. Derfor siger jeg, at der skal en livlig Fantasi til for at tro, at vi i Danmark er i Stand til at bygge et Forsvarsvæsen, som virkelig betyder noget. Vel kan man for en Tid leve i Fantasien Verden, men jeg tror, det giver Bagslag, saa vist som Virkeligheden nu en Gang ikke lader sig spotte. Derfor skal man være meget forsigtig med at gaa ind paa den Tankegang, der ligger til Grund for den Forsvarsordning, vi har i Øjeblikket. Efterhaanden er der vel ogsaa flere og flere, der forlader Neutralitetsteorien, og der er vist i det hele færre og færre, som mener, at man kan basere sin Tilværelse paa Neutralitet, særlig efter de Erfaringer, vi har fra Verdenskrigen, da man saa Verdens stærkeste Militærmagt bryde fuldstændig sammen. Det forekommer mig ganske ufatteligt, at Mennesker kan tro, at man kan betrygge sin nationale Tilværelse ved et Militærapparat. De Erfaringer, der foreligger, er af den Beskaffenhed, at man ikke skal begynde at fastslaa, at vi er i Stand til at klare os, bare vi faar en Forsvarsordning som den, vi har i Øjeblikket.

Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at rette et Spørgsmaal til de ærede Ordførere for Venstre og for det konservative Folkeparti: Kan man forsvare sin Neutralitet med den Forsvarsordning, vi har i Øjeblikket? Da man i Militærkommissionen af 1922 stillede det Spørgsmaal: Er vi i Stand til at forsvare Neutraliteten, naar vi faar dette Forslag gennemført? Lød Svaret: Nej, det kan man ikke gøre. Men hvad vil det saa sige? Det vil i Virkeligheden sige, at man har bygget en Forsvarsordning, som er i Strid med sin egen Forudsætning. Hvis Forudsætningen er den, at det er en Forsvarsordning, som kan betrygge Neutraliteten, og man i samme Øjeblik erkender, at det ikke kan lade sig gøre, har man bygget en Forsvarsordning, som er i Strid med sin egen Forudsætning.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa et Ord, som Monrad i sin Tid brugte. Han sagde: De store Staters Hære er udsat for at blive slaaet, men der er ogsaa Mulighed for, at de kan sejre. Det var Tilfældet for Tysklands Vedkommende; dets mægtige Hær blev slaaet, men den havde ganske sikkert paa et givet Tidspunkt Mulighed for at sejre. Denne Mulighed foreligger imidler-

tid ikke for Danmark, den foreligger ikke for de smaa Stater. Derfor har vi kun en eneste Ting at vente den Dag, man gaar ind i en Kamp, den kaldes Neutralitetsforsvar eller hvad som helst: det er Nederlagets Sikkerhed. Den Tro, man har haft til det saakaldte Neutralitetsforsvar, vil derfor vise sig at være en Illusion, der vil briste som Sæbebobler, den Dag da det skal være Alvor.

Som jeg sagde før, tror jeg, at Angsten for denne Teori er i Færd med at brede sig, og derfor er det vel, man i Militærkommissionen har opfundet den, jeg havde nær sagt, taagede Teori om det henholdende Forsvar. Den højtærede Forsvarsminister erindrer ganske sikkert, at da det kneb med Teorien om Neutralitetsforsvaret, fandt man ud af, at der var ogsaa noget, der hed det henholdende Forsvar, og dette henholdende Forsvar er i Virkeligheden det, man har levet paa, indtil man nu har slaaet sig paa en anden Teori, nemlig Værdigheden Staterne imellem. Det synes, som om heller ikke denne taagede Teori om det henholdende Forsvar kan holde, men naar vi skal holde paa vor Værdighed, maa vi have et vist Militærvæsen, ellers vil andre Stater ikke regne med os. Man har i Virkeligheden faaet Militærspørgsmaalet drejet derhen, at det er et Spørgsmaal om Værdigheden Staterne imellem, som det nu gælder. Jeg tror ikke, at Danmark skal stille sig op som en Militærmagt blandt Folkeforbundsstaterne, man vinder sikkert intet som helst i Værdighed eller paa anden Maade derved. Jeg vilde snarere tro det modsatte, at det i det Øjeblik, vi vilde optræde dør som Militærmagt, vilde gaa os paa lignende Maade som i den gamle Historie om Hanen og Hesten, hvor Hanen sagde til Hesten: Var dig, for ellers træder jeg paa dig; jeg tror, at Danmark i dette Tilfælde vilde komme til at spille Hanens Rolle. Nej, det er ikke Stortrommen, vi skal behandle i det militære Orkester indenfor Folkeforbundsstaterne. Hvis vi kunde frembringe en lille Fredstone, som var i Stand til at vinde Gehør netop i den Tid, vi nu lever i, var det en Gerning, vi efter min Opfattelse vilde høste mere Ros for, end om vi rustede for i nogen Grad at komme op ved Siden af de andre. Der er et gammelt Ord, der siger: Der skal liden Tue til at vælte et stort Læs. Jeg vilde anse det for en Lykke, om Danmark kunde være den lille Tue, som kunde vælte det store Militærslæs i Europa, og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det netop er her, Danmark som den lille Nation, vi nu en Gang er, har en Opgave.